

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.097 van 25 oktober 1999
in de zaak A. 65.028/IX-1898.**

In zake : de NV DECOSA,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Economische Zaken, thans
de minister van Economie,
2. de minister van Binnenlandse Zaken,
3. de minister van Financiën,
4. de minister van Middenstand,
die woonplaats kiezen bij
advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
A. VAN DER GRAESEN, C. COOMANS, M. BOES en
W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de NV DECOSA
op 7 augustus 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van artikel 7, 1°, van het koninklijk besluit
van 3 april 1995 tot uitvoering van de wet van 25 juni
1993 betreffende de uitoefening van ambulante
activiteiten en de organisatie van openbare markten;

Gelet op het arrest nr. 58.010 van
5 februari 1996 waarbij de vordering tot schorsing van
de tenuitvoerlegging van de bestreden bepaling wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 18 april 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat G. DE GROOTE, die loco advocaten M. BOES en W. MERTENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de bestreden bepaling formeel vervangen werd bij artikel 6 van het koninklijk besluit van 30 april 1999; dat ze echter inhoudelijk volledig werd overgenomen; dat het beroep dus geacht kan worden mede gericht te zijn tegen de vervangende bepaling;

Overwegende dat de verzoekende partij onder meer als maatschappelijk doel heeft "de exploitatie, huur, verhuur van parkingen en parkeergelegenheden en van staanplaatsen voor marktkramers en voor verkopers van tweedehands auto's in de ruimste zin van het woord"; dat artikel 4, § 1, van de wet van 25 juni 1993 betreffende de uitoefening van ambulante activiteiten en de organisatie van openbare markten de ambulante activiteiten die niet worden uitgeoefend op de openbare markten of op de openbare weg of ten huize van de consument verbiedt; dat blijkens artikel 2 van die wet als ambulante activiteit wordt beschouwd elke verkoop, te koop aanbieding of uitstalling, met het oog op de verkoop van produkten aan de consument, door een handelaar buiten de vestigingen vermeld in zijn inschrijving in het handelsregister of door een persoon die niet over een dergelijke vestiging beschikt; dat krachtens artikel 5, 1°, van dezelfde wet aan dat verbod niet zijn onderworpen onder meer "de verkopen zonder handelskarakter en met een uitsluitend menslievend doel, alsook de occasionele verkopen van goederen die de verkoper toebehoren, onder de door de Koning bepaalde voorwaarden"; dat artikel 7, 1°, van het koninklijk besluit van 3 april 1995 tot uitvoering van de wet van 25 juni 1993 betreffende de uitoefening van ambulante activiteiten en de organisatie van openbare markten bepaalt : "Occasionele verkopen van goederen die de verkoper toebehoren, bedoeld in artikel 5, 1°, van de wet, zijn niet onderworpen aan de bepalingen van de wet, op voorwaarde : 1° dat ze betrekking hebben op voorwerpen die aan de verkoper toebehoren, die niet werden verworven om verkocht te worden en dat ze plaatsvinden in het kader van het normaal beheer van een privaat vermogen"; dat die bepaling het voorwerp uitmaakt van de vordering van de verzoekende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij haar belang bij de vernietiging van de bestreden bepaling

hierin ziet dat als gevolg van die bepaling "een handelaar in tweedehandsvoertuigen zich voor zijn, in de regel, occasionele verkoop voortaan naar een openbare markt moet begeven", waardoor zij een "belangrijk en noodzakelijk deel" van haar cliënteel verliest; dat zij betoogt dat dit alles niet het gevolg is van de wet van 25 juni 1993, die immers in artikel 5, 1°, de occasionele verkopen uit het toepassingsgebied van de wet sluit, maar dat dit het gevolg is van de bestreden bepaling, die deze occasionele verkopen beperkt tot verkopen uitgaande van particulieren;

Overwegende dat met de in artikel 5, 1°, van de wet van 25 juni 1993 gehanteerde termen "occasionele verkopen" niets anders kan zijn bedoeld dan toevallige verkopen, verkopen die sporadisch, bij een afzonderlijke gelegenheid of aanknopend bij een bepaalde gelegenheid plaatshebben; dat aangezien de activiteit van een handelaar in tweedehandsvoertuigen juist bestaat in de verkoop van tweedehandsvoertuigen, de verkoop door die handelaar van tweedehandsvoertuigen per definitie niet occasioneel is en dus niet een "in de regel, occasionele verkoop" uitmaakt, zoals de verzoekende partij betoogt; dat dergelijke verkopen dan ook niet onder de reeds geciteerde uitzonderingsbepaling van artikel 5, 1°, van de wet van 25 juni 1993 vallen;

Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord de verzoekende partij de omschrijving die de Raad van het begrip "occasioneel" geeft, bijvalt; dat zij echter meent dat de handelsactiviteit van een verkoper van tweedehandswagens toch "occasioneel" kan zijn, in die zin dan dat ze "op een bepaalde marktplaats" occasioneel is; dat zij betoogt dat zulk een verkoper niet noodzakelijk steeds dezelfde markt aan doet, "zodat de verkoop op een bepaalde markt wel degelijk toevallig is in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord";

Overwegende dat met die uitbreiding van het begrip "occasioneel" van de activiteit naar de plaats, welke uitoefenaar ook van welke ambulante activiteit ook die niet uitsluitend één markt aandoet, schuil kan gaan onder de aan de occasionele verkopen gewijde uitzonderingsbepaling, zodanig dat de principieel geldende regeling van de wet van 25 juni 1993 helemaal op de helling wordt gezet; dat de stelling van de verzoekende partij wordt afgewezen;

Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord de verzoekende partij ook nog betoogt dat uit de redactie van artikel 5, 1°, van de wet van 25 juni 1993 blijkt dat de verkoop door een handelaar in tweedehandswagens een occasionele verkoop kan zijn; dat zij artikel 5, 1°, citeert : "Aan de bepalingen van deze wet zijn niet onderworpen : 1° de verkopen zonder handelskarakter en met een uitsluitend menslievend doel, alsook de occasionele verkopen van goederen die de verkoper toebehoren, onder de door de Koning bepaalde voorwaarden"; dat zij schrijft :

"Wanneer men stelt dat de verkoop door een handelaar in tweedehandswagens per definitie geen occasionele verkoop is omdat het verkopen van tweedehandswagens zijn handelsactiviteit uitmaakt, dan stelt men eigenlijk dat deze verkoop niet occasioneel is omdat hij een handelskarakter heeft. Deze interpretatie maakt het tweede deel van de bepaling van artikel 5, 1° zinledig. Het gebruik van het woord 'alsook' toont duidelijk aan dat het om een afzonderlijke uitsluitingsgrond gaat, zodat het zonder handelskarakter zijn, geen betrekking heeft op hetgeen volgt na 'alsook'.";

Overwegende dat aan de activiteit van een handelaar in tweedehandswagens het occasioneel karakter moet worden ontzegd niet omdat die activiteit een handelskarakter heeft, maar omdat ze niet occasioneel is; dat het uitgangspunt van de redenering van de verzoekende partij verkeerd is;

Overwegende dat uit het vorenstaande volgt dat de vernietiging van artikel 7, 1°, van het koninklijk besluit tot uitvoering van de wet van 25 juni 1993 niet tot gevolg kan hebben dat handelaars in tweedehandsvoertuigen hun ambulante activiteit zoals bedoeld in evengenoemde wet en betrekking hebbende op tweedehandsvoertuigen kunnen uitoefenen op de door de verzoekende partij geëxploiteerde automarkt; dat nu een vernietiging van de bestreden bepaling niet het door de verzoekende partij verhoopte resultaat kan geven, het beroep bij gebrek aan belang moet worden afgewezen;

Overwegende dat de verzoekende partij aan de Raad van State vraagt om "voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat de ongelijkheid niet voortvloeit uit de bestreden bepaling, maar deze bepaling steun vindt in de bepalingen van de wet van 25 juni 1993 betreffende de uitoefening van ambulante activiteiten en de organisatie van openbare markten en de ongelijkheid zodoende het gevolg is van deze wet" aan het Arbitragehof als prejudiciële vraag te stellen of de wet van 25 juni 1993, in het bijzonder de artikelen 2, 4 en 5, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op zichzelf genomen en samengelezen met het recht van vrijheid van handel en nijverheid schendt; dat ook wanneer het Arbitragehof die vraag bevestigend zou beantwoorden, de vernietiging van de bestreden bepaling van het koninklijk besluit van 3 april 1995 de handelaars in tweedehandsvoertuigen geen toegang tot de markt van de verzoekende partij zou verlenen; dat dit gebrek aan belang van de verzoekende partij meebrengt dat, overeenkomstig artikel 26, § 2, tweede lid, van de bijzondere wet op het Arbitragehof, de Raad er niet toe gehouden is de door haar opgeworpen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig oktober 1900 negenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.